Дата прийняття:	14/02/2019
Дата набуття статусу остаточного:	14/02/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF RAMAZYAN v. ARMENIA *(Application no. 54769/10)*
Зміст:	У 1970-х роках виявлено мідно-молібденове родовище («Тегут») приблизно в чотирьох-шести кілометрах від сіл Тегут і Шнох у Лорійському регіоні. У 2001 році приватній компанії ЗАТ «Вірменська Мідна Програма» було видано ліцензію на видобуток корисних копалин Тегутського мідно-молібденового родовища на двадцять п'ять років. 1 листопада 2007 року Уряд Вірменії прийняв Указ, яким затвердив перелік територій, що знаходяться в межах адміністративних кордонів сільських громад Шнох і Тегут у Лорійському регіоні, як зони експропріації, які повинні бути вилучені для потреб держави. Відповідно до Указу Уряду ЗАТ «Вірменська Мідна Програма» або ЗАТ «Тегут», засновані першими з метою реалізації проекту з експлуатації Тегутського мідно-молібденового родовища, повинні були придбати земельні ділянки, зазначені у додатках. Земельні ділянки, що належали заявникам, були також зазначені серед переліку земель, що потрапили

	до зони експропріації. Заявники використовували земельні ділянки у сільськогосподарських цілях, а також для вирощування худоби. У невизначену дату ЗАТ «Тегут» звернулося з листом до заявників із пропозицією придбати в них шість земельних ділянок за 19 тис. вірменських драмів (AMD, приблизно 41 євро (EUR)), 213 тис. драмів (приблизно 463 євро), 26 тис. драмів (приблизно EUR 57), 87 тис. драмів (приблизно 190 євро), 73 тис. драмів (приблизно 160 євро) і 339 тис. драмів (приблизно 737 євро), плюс додаткові 15 % на кожну суму, запропоновану відповідно до закону, що становить остаточну вартість шести земельних ділянок у розмірі 870 550 драмів (приблизно 1,893 євро). Заявники не відповіли на пропозицію, зважаючи на занижену запропоновану вартість ділянок. Стверджували, що не могли здійснити оцінку належних їм ділянок, оскільки жодна інша компанія не бажала проводити незалежну оцінку ринкової вартості їх земель. 12 травня 2008 року ЗАТ «Тегут» подав позов проти заявників та їх покійної матері Г. з метою зобов'язати їх підписати договір про вилучення земельних ділянок для державних потреб. Компанія базувала свою вимогу на звітах з оцінки, підготовлених на її прохання компанією Oliver Group LLC, ліцензованою компанією з оцінки. Згідно з повідомленнями, ринкова вартість шести земельних ділянок заявників становила 757 тис. драмів (приблизно 1 645 євро). Під час розгляду справи в Лорійському обласному суді другий заявник стверджував, що ринкова вартість їх землі була навмисно зменшена. Під час розгляду справи ЗАТ «Тегут» подало інші звіти щодо оцінки майна заявників, стверджуючи, що Oliver Group LLC підготувала виправлені звіти, згідно з якими ринкова вартість всього майна становила 1 038 тис. драмів (приблизно 2 257 євро). Остаточний розмір компенсації, включаючи додаткові 15 %, передбачені законом, становитиме 1 193 700 драм (приблизно 2,595 євро). 28 листопада 2008 року обласний суд задовольнив позов ЗАТ «Тегут», присудивши Г. та заявникам компенсацію в сумі 1 193 700 (приблизно 2 595 євро). Заявники подали апеляцію, поскаржившись на те, що перший заявник не був належним чином повідомлений про провадження. Крім того, вони стверджували, що суд, знаючи, що Г. померла у 2007 році, постановив рішення, яке стосувалося її прав. 3 квітня 2009 року апеляційний суд скасував попереднє рішення суду та направив справу на новий розгляд. 7 жовтня 2009 року обласний суд задовольнив позов компанії «Тегут», у якому, зокрема, стверджується, що звіти з оцінки, підготовлені компанією «Олівер Груп», є законними і прийнятними доказами для

	визначення ринкової вартості майна заявників, яке буде вилучене для потреб держави. Обласний суд зазначив, що першому заявникові, як спадкоємцю Г., повинно бути присуджено частину відшкодування, і присудив заявникам в цілому 1 193 700 драмів (приблизно 2595 євро) рівними частками як компенсацію. Заявники подали апеляцію, стверджуючи, що ринкова вартість їх землі була серйозно недооцінена та запропонована сума компенсації була недостатньою. Стверджували, що обласний суд прийняв заперечення, надані відповідачем, як доказ ринкової вартості їх власності. Окрім цього, суд повинен був скористатися своїм правом призначити експертизу оцінки вартості їх майна, у зв'язку з тим, що заявники не мали можливості надати альтернативну оцінку своєї землі. 3 лютого 2010 року апеляційний суд залишив без змін попереднє рішення суду, зазначивши, що заявники не порушили питання щодо недопустимості доказів (оцінки майна) у суді першої інстанції. Заявники подали касаційну скаргу, навівши підстави, аналогічні в апеляційній скарзі. 24 березня 2010 року касаційний суд визнав скаргу заявників необґрунтованою. Заявники скаржилися за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, що позбавлення їх власності не відповідає вимогам законності, не переслідує жодного суспільного інтересу, а сума компенсації внаслідок експропріації була недостатньою. Зокрема, скаржилися на те, що закон не є достатньо передбачуваним, оскільки не визначає критеріїв для визначення ринкової вартості майна, яке має бути вилучене для державних потреб.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).